

Autorka bestselleru Božští rivalové

REBECCA ROSS

ZAČAROVANÁ
ŘEKA

FRAGMENT

REBECCA ROSS
ZAČAROVANÁ
ŘEKA

Přeložila Vendula Davidová

FRAGMENT

ČÁST PRVNÍ
PÍSEŇ VODĚ

KAPITOLA PRVNÍ

Nejbezpečnější bylo přeplout oceán v noci, když měsíc a hvězdy osvětlovaly hladinu. Alespoň tak to Jacka učili v dětství. Nebyl si však jistý, jestli jsou tyhle dávné povídky pravdivé i dnes.

Byla půlnoc a on zrovna dorazil do Strasti, rybářské vesnice na severu pevninského pobřeží. Zakryl si nos a pomyslel si, jak příhodné to bylo jméno vzhledem k všudypřítomnému zápachu sledů. Vstupní železnou bránu prožíral rez a na dřevěných kůlech tu balancovaly pokřivené domky se zajištěnými okenicemi, které bránily neustálému kvílení větru. Dokonce i hostinec měl zavřeno, ohniště dávno vyhaslo a sudy s pivem zůstávaly zazátkované korkem. Jediný pohyb způsobovaly toulavé kočky hltající mléko, které pro ně bylo nachystáno na zápraží, a plachetnice a čluny kolébavě tancující na vlnách u mola.

Tohle místo bylo temné, tiché a prosycené sny.

Jack přeplul oceán jednou – poprvé a naposledy to bylo před deseti lety. Z ostrova na pevninu, pokud byl příznivý vítr, cesta trvala dvě hodiny. Tehdy ho přes vodu ozářenou hvězdami právě do téhle vesnice dopravil starý námořník, na němž se podepsaly roky strávené

na moři pod ostrým sluncem a bičujícím větrem. Nikdy se však nenechal odradit myšlenkou na plavbu k ostrovu a ve své veslici doplul až k němu.

Jack si dobře vzpomínal na okamžik, kdy poprvé vkročil na pevninu. Bylo mu jedenáct let a jeho první dojem se týkal vůně, jelikož to tu i uprostřed noci vonělo jinak. Po vlhkých lanech, rybách a doutnající dřevo. Jako hníjící kniha pohádek. I půda pod nohama mu připadala zvláštní, jako by byla tvrdší a sušší, čím jižněji cestoval.

„Kde jsou hlasy ve větru?“ zeptal se námořníka.

„Tady duchové nemluví, chlapče,“ odpověděl muž a zakroutil hlavou, když si myslel, že se Jack nedívá.

Trvalo několik dalších týdnů, než se Jack dozvěděl, že o dětech narozených a vychovávaných na ostrově Cadence se povídá, že jsou napůl divoké a podivné. Jen málo z nich zavítalo na pevninu, stejně jako Jack. A ještě méně jich tu zůstalo tak dlouho jako on.

Dokonce i po deseti letech nedokázal Jack zapomenout na první jídlo, které na pevnině pozřel, jak odporně a suše chutnalo. Na ohrožení, když poprvé vkročil na univerzitní půdu a vnímal její velkolepost a hudbu, jež se rozléhala klikatícími se chodbami. Ani na okamžik, kdy si uvědomil, že se domů na ostrov už nikdy nevrátí.

Povzdech si a vzpomínky se proměnily v prach. Už se připozdívalo. Cestou sem strávil celý týden a nyní byl navzdory veškeré logice připravený znovu překročit oceán. Potřeboval jen najít toho starého námořníka.

Kráčel jednou z ulic a snažil se vybavit si, kde najít toho neohroženého muže, jenž ho už jednou převezl přes vodu. Kočky se rozutekly a po nerovných dlažebních kostkách se překulila prázdná lahev, která vypadala, že sleduje jeho kroky. Na konci vesnice si konečně všiml dveří, které mu připadaly povědomé. Na verandě visela lucerna, vrhající slabé světlo na odlupující se červeně natřené dveře. Ano,

na ty si Jack vzpomínal. I na mosazné klepadlo ve tvaru chobotnice. Tohle byl dům nebojácného námořníka, jehož hledal.

Přesně na stejném místě už Jack jednou stál a teď jako by sám sebe viděl – toho vychrtlého, rozcuhaného kluka, který se mračil, aby zakryl slzy v očích.

„Následuj mě, chlapče,“ vyzval ho tehdy starý námořník, když uvázal loďku a vedl Jacka nahoru po schodech k červeným dveřím. Byla třeskutá zima a Jack si pomyslel, že ho pevnina opravdu pěkně přivítala. „Přespíš tady a ráno tě dostavník vezme na jih, na univerzitu.“

Jack přikývl, ale tu noc nespál. Se zavřenýma očima ležel na podlaze námořníkovy příbytku, zabalený do svého plédu. Nedokázal myslet na nic jiného než na ostrov. Brzy tam pokvetou měsíční bodláky. Nenáviděl svou matku za to, že ho poslala pryč.

Z té trýznivé situace se časem vzpamatoval a zapustil kořeny na cizím místě. Avšak i nyní se cítil stejně vychrtlý, jako když mu bylo jedenáct, a ani za ty roky se na matku nepřestal zlobit.

Vystoupal po viklajících se schodech na verandu a vlasy mu při tom přepadávaly do očí. Měl hlad a docházela mu trpělivost. Ačkoli byla půlnoc, vzal za mosazné klepadlo a několikrát zabouchal. Nepolevil, dokud neuslyšel, jak někdo uvnitř zaklel a začal odemykat zámek. Dveře se s vrzáním otevřely a za nimi stál neznámý muž a mžoural na něj.

„Co chceš?“

Jack okamžitě poznal, že to není námořník, kterého hledal. Tenhle muž byl příliš mladý, ačkoli i jemu už živly zvrásnily tvář. Podle pachu ústřic, kouře a levného piva, který se linul z domu, to byl pravděpodobně rybář.

„Hledám námořníka, který mě vezme na Cadence,“ pronesl Jack. „Jeden takový tu před lety žil a převezl mě z ostrova na pevninu.“

„To byl můj otec,“ odpověděl rybář ostře. „A ten už nežije, takže tě nikam nevezme.“ Chystal se zavřít dveře, ale Jack do mezery vklínil nohu.

„To mě mrzí. Můžeš mě svézt ty?“

Rybář vytřeštil krví podlité oči a krátce se zasmál. „Na Cadence? Ne, ne to nemůžu.“

„Bojíš se?“

„Jestli se bojím?“ Rybářovo pobavení se najednou přetrhlo jako zpuchřelé lano. „Nevím, kde ses posledních deset nebo dvacet let toulal, ale asi bys měl vědět, že ostrovní klany si chrání své území a návštěvníky nemají v oblibě. Jestli *jsi* takový blázen a chceš tam jet, budeš muset poslat krkavce s žádostí. Potom budeš muset čekat, aby ti plavbu schválil ten dotyčný lenní pán, kterého ses rozhodl otravovat. A protože si ostrovní pánové dávají se vším na čas... můžeš předpokládat, že to nějakou chvíli potrvá. Anebo ještě líp, můžeš počkat na podzimní rovnodennost, až se uskuteční další obchod mezi ostrovem a pevninou. Vlastně bych ti doporučil, ať to tak rovnou uděláš.“

Jack beze slova vytáhl z kapsy kabátu složený pergamen. Podal ho rybáři, který se na něj ve světle lucerny zamračeně podíval.

Jack už vzkaz uměl nazpaměť, jelikož ho přečetl nesčetněkrát. Dorazil minulý týden a okamžitě mu zásadně narušil jeho dosavadní život.

Z důvodu neodkladné záležitosti je požadována tvá přítomnost. Prosím, okamžitě se vrať na Cadence a vezmi s sebou svou harfu.

Pod textem psaným rozvláčným písmem byl podpis jeho lenního pána a pod ním tmavě vínovým inkoustem otištěný pečetní prsten Alastaira Tamerlaina. Tím se dopis stával příkazem.

Po deseti letech bez kontaktu se svým klanem byl teď Jack povolán k návratu domů.

„Takže ty jsi Tamerlain, jo?“ zeptal se rybář a vrátil mu pergamen. Jackovi se zpožděním došlo, že ten muž pravděpodobně neumí číst, ale jistě poznal erbovní znak.

Jack přikývl a rybář se na něj pozorně zadíval.

Přetrpěl tu podrobnou prohlídku, vědom si skutečnosti, že na jeho vzhledu není nic neobyčejného. Byl vysoký a hubený, jako kdyby roky nedostával pořádně najíst. Jeho ostře řezané rysy naznačovaly neoblomnou hrdost. Oči měl tmavé a vlasy hnědé. Z mnoha hodin strávených uvnitř při studiu a skládání hudby mu vybledla kůže. Byl oblečený jako obvykle v šedé košili a kalhotách, které teď byly potřísněné skvrnami od tučných jídel, jež si během cesty sem dával v hostincích.

„Vypadáš jako jeden z nás,“ poznamenal rybář.

Jack nevěděl, jestli to má brát jako poklonu, nebo urážku.

„Co to máš na zádech?“ nepřestával vyzvídat a zíral na Jackův vak.

„Harfu,“ odpověděl Jack stroze.

„Tím se to vysvětluje. Ty jsi sem přišel za vzděláním?“

„Ano. Jsem bard. Chodil jsem na univerzitu ve Faldare. Vezmeš mě tedy na ostrov?“

„Bude to něco stát.“

„Kolik?“

„Peníze si nech. Chci dýku ukovanou v Cadence,“ prohlásil rybář.

„Chtěl bych takovou, která prořízne cokoliv: lano, síť, šupiny... nebo štěstí mého protivníka.“

Jacka nepřekvapilo, že žádá kouzelnou čepel. Vyráběly se jen na Cadence, a to za velmi vysokou cenu.

„Ano, to ti můžu zařídít,“ prohlásil Jack po chvilce zaváhání. V duchu si vybavil matčinu dýku se stříbrnou rukojetí, již vždy mívala při sobě, ačkoli nikdy neviděl, že by ji použila. Věděl ale, že byla začarovaná; vznášel se kolem ní lehký opar, jako kdyby byla do oceli vtlučena ohnivá záře.

Nedalo se odhadnout, kolik matka zaplatila Uně Carlowové za to, aby ji ukovala. Anebo jak moc si Una musela protrpět, aby tu čepel vyrobila.

Napřáhl ruku, aby si s rybářem mohli potřást pravicemi.

„Dobře tedy,“ souhlasil muž nakonec. „Vyrázíme za svítání.“ Opět hodlal zavřít dveře, ale Jack odmítl pohnout nohou.

„Musíme vyplout teď,“ prohlásil. „Dokud je tma. Na plavbu je to ta nejbezpečnější chvíle.“

Rybář vytřeštil oči. „Máš vůbec rozum? V noci bych ty vody nepřepnul, ani kdybys mi zaplatil stovkou kouzelných dýk!“

„Musíš mi věřit,“ řekl Jack. „Krkavci možná létají se vzkazy přes den a obchodní lodě se plaví po moři během prvního ročního období, ale přepnout oceán je nejlepší v noci, když se na vodě odráží svět měsíce a hvězd.“

Tehdy lze snadněji upokojit vodní duchy, dodal Jack v duchu.

Měl v plánu se celou noc nepohnout ani o krok, bude-li třeba, a ten zářící rybář to musel vytušit, protože nakonec ustoupil.

„Tak dobře. Za dvě cadenské dýky tě vezmu přes oceán ještě dnes v noci. Za pár minut se sejdem u mé lodi. Je to tamhleta úplně napravo.“

Jack se podíval k potmělému přístavu. Na trupy a stěžně lodí tu dopadalo slabé měsíční světlo a on mezi nimi našel rybářův skrovný člun, jenž kdysi patřil jeho otci. Byla to ta samá loďka, která ho vzala přes oceán poprvé.

Sestoupil z verandy a dveře se za ním zavřely. Na chvíli ho napadlo, jestli ho rybář nepodvedl a nesouhlasil jen, aby se Jacka zbavil, ale pak se v dobré víře vydal svižným tempem k přístavišti. Když přecházel přes mokrou cestu, vítr ho málem srazil k zemi.

Zvedl pohled do tmy a na hladině oceánu uviděl záblesk nebeského světla, stříbrnou cestičku, po které se rybář musel vydat, aby dospěl až na Cadence. Na obloze se usmíval srpkovitý měsíc, obklopený

světélkujícími hvězdami. Ideální na plavbu by byl úplněk, ale Jack si nemohl dovolit čekat, než měsíc doroste.

Nevěděl, proč ho jeho pán povolal zpátky domů, ale tušil, že to nebude žádné radostné shledání.

Připadalo mu, že tam stojí nejméně hodinu, než uviděl přibližující se světlo lucerny. Rybář v povoskovaném plášti se hrbil proti bichujícímu větru a nepřestával se mračit.

„Doufám, že umíš držet slovo, barde,“ pronesl. „Za tuhle náma hu chci dvě cadenské dýky.“

„Kdybych ho nedodržel, když tak víš, kde mě hledat,“ odpověděl Jack příkře.

Rybář na něj zíral, jedno oko větší než druhé. Potom kývl směrem ke svému člunu a prohlásil: „Nastup si.“

A tak Jack poprvé za deset let opustil pevninskou půdu.

Oceán byl zprvu rozbouřený.

Jack se držel boku lodě a zvedal se mu žaludek pokaždé, když člun při svém vratkém tanci stoupal a padal přes valící se vlny. Statečný rybář se ale nenechal odradit a vesloval dál na širé moře. Následoval stopu, kterou zanechával měsíční svit tak, jak navrhoval Jack, a oceán se brzy uklidnil. Vítr nepřestával kvílet, ale byl to pevninský vítr, jehož hlas nesl jen sůl a chlad.

Jack se podíval přes rameno a sledoval, jak se světla luceren zmenšovala na malé tečky. Pálily ho oči a on poznal, že vplouvali do ostrovních vod. Měl pocit, jako by Cadence měl svůj vlastní zrak, který si ho našel v temnotě a upřeně se na něj díval.

„Před měsícem vyplavilo moře na břeh tělo,“ řekl rybář a přerušil Jackovo snění. „Trochu jsme se ve vesnici vyděsili.“

„Prosím?“

„Breccan, soudě podle klanových tetování na jeho nafouklé kůži. Krátce po něm dorazil i jeho modrý pléd.“ Muž se odmlčel, ale nepřestával veslovat v rytmickém tempu. „Měl podříznutý krk. Předpokládám, že to má na svědomí někdo z vašeho klanu a toho nešťastníka potom hodil do oceánu. A *my* pak museli uklidit ten nepořádek.“

Jack nic neříkal, jen zíral na rybáře, ale po zádech mu přeběhl mráz. I po všech těch letech strávených mimo ostrov ho při vyslovení jména jeho nepřítel polévala hrůza.

„Možná že ho zabil jeden z jeho vlastních lidí,“ podotkl Jack. „Breccanové jsou známí pro svou krvežíznivost.“

Rybář se uchechl. „Měl bych snad věřit tomu, že Tamerlain mluví nezaumatě?“

Jack mu mohl vyprávět příběhy o útocích Breccanů, jak se během zimních měsíců neostýchali překročit klanovou hranici a okrádat Tamerlainy. Rabovali a ubližovali bez slitování a Jack ucítil, jak v něm bují nenávisť, když si vzpomněl, jak se jich jako malý kluk děsil.

„Jak ta nevráživost mezi vámi začala, barde?“ pokračoval rybář. „Vzpomíná si vůbec někdo z vás, proč se vlastně nenávidíte, anebo jenom následuješ vyšlapanou cestičku svých předků?“

Jack si povzdychl. Přál si jen rychle a *potichu* přeplout vodu. Ten příběh ale znal. Byla to stará, krví zbrocená sága, která se měnila jako poloha souhvězdí podle toho, kdo ji vyprávěl – jestli Východ, či Západ, Tamerlainové, nebo Breccanové.

V tichosti přemítal. Vodní proudy se umírnily a syčení větru se proměnilo v konejšivý šepot. Dokonce i měsíc se ve své dychtivosti sklonil níž, aby s ním Jack tu legendu sdílel. Rybář to cítil také. Nic neříkal a vesloval teď pomaleji, v očekávání, že Jack začne vyprávět.

„Před klany tu byli duchové,“ začal Jack. „Země, vzduch, voda a oheň. Dali ostrovu život a rovnováhu. Brzy se jim však omrzelo

slyšet jen své vlastní hlasy, vidět jen své vlastní tváře a připadali si osamělí. Pak se stalo, že na ostrovních útesech ztroskotala loď, kterou z jejího kurzu svedl severní vítr. Ti, kteří přežili, patřili k nelítočnému a domýšlivému klanu Breccanů a hledali novou zem, kterou by si mohli přivlastnit.

Nedlouho poté ztroskotala ještě jedna loď, ale tu na ostrov zavál jižní vítr. Plavil se v ní klan Tamerlainů a i ten se na Cadence zabydlel. Ostrov byl v rovnováze, Breccanové žili na Západě a Tamerlainové na Východě. A duchové žehnali všemu, co tyto dva rody vykonávaly.

Zpočátku vládl mír. Jenže klany se mezi sebou brzy začaly hádat a přibýlo šarvátek, až vzduch nasákl pachem strachu z války. Joan Tamerlainová, lenní paní Východu, doufala, že zabrání konfliktu tím, že ostrov sjednotí. Souhlasila se sňatkem s breccanským pánem pod podmínkou míru a vzájemného porozumění mezi klany, navzdory jejich rozdílům. Když Fingal Breccan spatřil její krásu, rozhodl se, že i on chce harmonii. „Staň se mou ženou,“ řekl, „a naše klany se spojí v jeden.“

Joan se za něj vdala a žila s ním na Západě, ale jak plynuly dny, Fingal neustále oddaloval formální dovršení mírové smlouvy. Joan brzy zjistila, že zvyky Breccanů se nedaly změnit, neboť byly příliš kruté, a ona si na ně nedokázala zvyknout. Sklíčená ze všeho toho prolévání krve stále usilovala o to, zavést na Západě tradice z Východu, aby se klan stal laskavějším. Fingala však její touhy rozrušily. Měl za to, že by tím Západ jen zeslábl, a odmítal proto přijmout způsob, jakým žili Tamerlainové.

Netrvalo dlouho a mír opět visel na vlásku a Joan si uvědomila, že Fingal neměl nejmenší zájem o to, ostrov sjednotit. Chlácholil ji, ale za jejími zády dělal pravý opak. Breccanové začali přepadat a okrádat Tamerlainy. Joan toužila vrátit se domů a zbavit se Fingala, ale dospěla jen ke středu ostrova, než ji její choť dohonil.

Hádali se a bojovali. Joan vytáhla dýku a odřízla se od něj – jménem, slibem, duchem a tělem, ale ne srdcem, neboť to mu nikdy nepatřilo. Lehce ho bodla do krku, na to samé místo, kam ho jednou v noci políbila, když snila o Východu. Fingal cítil, že z něj brzy vyprchá život. Když umíral, vrazil svou vlastní dýku do jejího srdce, které nikdy nezískal.

Prokleli se navzájem a prokleli i své klany. Zemřeli navždy propojení a potřísnění krví toho druhého na místě, kde se Východ setkává se Západem. Duchové vycítili rozepře, když klany vytyčily své hranice, a země nasákla krví smrtelníků, sváry a násilným koncem. Z míru se stal jen vzdálený sen, a proto Breccanové nepřestávají rabovat. Lační po tom, co není jejich, a tak se Tamerlainové nepřestávají bránit a svými dýkami podřezávají hrdla a probodávají srdce.“

Rybář byl natolik pohroužený do příběhu, že přestal veslovat. Když ale Jack utichl, otrásl se a se zakaboněným výrazem ve tváři se znovu chopil vesel. Teď, když bylo vyprávění u konce, se srpek měsíce vrátil zpátky ke své původní poloze, hvězdy potemněly a vítr začal znovu vát.

Oceán se opět vzdouval, když se Jack zahleděl na vzdálenou siluetu ostrova. Bylo to poprvé po dlouhých deseti letech, co ho zase spatřil.

Cadence byl tu noc temnější než jindy, stín proti vodě a nebi ozářenému hvězdami. Byl dlouhý a rozeklaný a připomínal rozvaleného draka spícího na vlnách. Jackovi se při tom pohledu rozbušilo srdce. Brzy se bude procházet po půdě, na níž vyrostl, ale nevěděl, jestli tam ještě bude vítán.

Své matce nenapsal celé tři roky.

„Mám pocit, že jste všichni vyšinutí,“ zamumlal rybář. „Všechny ty nesmysly a báchorky o duchách.“

„Ty neuctíváš duchy?“ zeptal se Jack, ale už dopředu znal odpověď. Na pevnině žádné takové bytosti nebyly. Jen dávno zapomenutí bohové a svatí vytesaní do kostelních oltářů.

Rybář si odfrkl. „Už jsi někdy viděl ducha, hochu?“

„Viděl jsem důkazy, že existují,“ odpověděl Jack opatrně. „Smrtníkům se příliš často nezjevují.“ Nevyhnutelně si vybavil počet hodin, které jako kluk strávil potulováním se po kopcích, dychtící lapit ducha mezi vřesovišti. Samozřejmě se mu to nikdy nepodařilo.

„To mi zní jako kýbl splašků.“

Jack neodpověděl a sledoval, jak se člun přibližuje k ostrovu.

Teď už viděl východní skaliska a na nich zlaté světélkující lišejníky. Značily pobřežní hranici území Tamerlainů a Jacka najednou pohltily vzpomínky. Vybavil si, jak všechno, co na ostrově rostlo, bylo zvláštní a často i kouzelné. Jako kluk prozkoumal pobřeží křížem krážem, k nelibosti Mirin, protože se o něj bála. Jenže každou dívku a chlapce na ostrově to táhlo k vodním vírům a tajemným jeskyním skrytým podél pláží. Lišejníky tu jako pozůstatky slunečního světla zářily ve dne i v noci.

Všiml si, že je unáší proud. Rybář nepřestával veslovat, ale teď směřovali pryč od lišejníků, jako kdyby člun přitahovalo tmavé západní pobřeží, táhnoucí se před nimi.

„Plavíme se do breccanských vod,“ prohlásil Jack lehce znepokojeně. „Musíme se stočit k východu.“

Rybář s povzdechem natočil loďku podle Jackových pokynů, ale dál postupovali žalostně pomalu. Jack cítil, že je něco špatně, a ve chvíli, kdy si to přiznal, přestal vát vítr a oceán jako by se proměnil v hladké zrcadlo. Všude bylo ticho, hřmící ticho, ze kterého mu vstávaly chlupy na těle.

Ťuk.

Rybář přestal veslovat a vytřeštil oči. „Slyšels to?“

Jack zvedl ruku. Chtěl říct, *buď zticha*, ale pak si to rozmyslel a čekal, až se znovu ozve varování.

Ťuk. Ťuk. Ťuk.

Cítil to v podrážkách bot. Něco ve vodě cvakalo svými dlouhými drápy na spodní stranu člunu. Hledalo to nějaké slabé místo.

„Matko boží,“ zašeptal rybář se zpoceným obličejem. „Co dělá ten rámus?“

Jack polkl. On sám cítil, jak mu z čela stéká pot. Byl napnutý jako struna, když nehty ťukaly do lodi znovu a znovu.

Mohlo za to rybářovo opovržení. Urazil vodní duchy, kteří se zřejmě shromáždili v mořské pěně, aby si poslechli Jackův příběh. A za mužovu neuctu teď oba zaplatí, až duchové převrhnou loď a oni skončí na dně oceánu.

„Uctíváš duchy?“ zeptal se Jack potichu a zíral na rybáře.

Muž jen civěl a přes tvář mu přeběhl vystrašený výraz. Začal otáčet člun a dlouhými tempy vesloval zpátky ke Strasti.

„Co to děláš?“ zakřičel Jack.

„Dál nejedu,“ oznámil mu rybář. „S tím, co straší v těchhle vodách, ani s tvým ostrovem nechci nic mít.“

Jack přimhouřil oči. „Máme dohodu.“

„Buďto skoč přes palubu a doplav na břeh, nebo se mnou popluješ zpátky.“

„Pak tedy nechám tvoje dýky ukout jen z poloviny. Jak by se ti to líbilo?“

„Dýky si nech.“

Jack neměl slov. Rybář už byl téměř za ostrovními vodami, ale on se nemohl vrátit zpátky na pevninu. Ne, když byl tak blízko domovu, když viděl zářit lišejníky a cítil chladnou vůni hor.

Bez rozmyslu se postavil a otočil, čímž rozkymácel loďku. Když tu nechá kabát a kožený vak s oblečením, zvládne na ostrov doplavat. Jenže bude v nepřátelských vodách.

A navíc s sebou potřeboval vzít harfu. Pán Alastair si ji vyžádal.

Rychle otevřel brašnu a našel v ní hudební nástroj zabalený do nepromokavého plátna. Slaná voda harfu zničí, pomyslel si, ale v ten okamžik ho něco napadlo. Zahrabal v útrokách kabely a našel tam tamerlainský pléd, který nepoužil od chvíle, co odešel z ostrova.

Utkala mu ho jeho matka, když mu bylo osm a on se tehdy začínal účastnit pěstních soubojů ve škole. Očarovala ho tím, že do vzoru vetkala tajemství, a on byl tenkrát nadšený, když jeho úhlavní nepřítel skončil se zlomenou rukou ve chvíli, kdy se Jacka pokoušel praštit do břicha.

Jack zíral na zdánlivě nevinný kus tkaniny. Když se pléd rozprostřel na zem, byl měkký jako pírkó, ale pokud si ho přehodil přes ramena na ochranu srdce nebo plic, dokázal být pevný jako ocel. V této zoufalé situaci jistě ochrání i harfu ponořenou do moře. Jack zabalil nástroj do tartanového plédu a zasunul ho zpátky do nepromokavého obalu. Musel vyskočit dřív, než je rybář zaveče ještě dál od břehu.

Svlékl si kabát, chytil harfu a skočil přes palubu.

Voda byla tak studená, že ho bodala jako ostré nože a vyrazila mu dech, když ho oceán pohltit. Vynořil se nad hladinu s hlubokým nádechem. Vlasy měl přilepené k obličejí a slaná voda ho štípala na rozpraskaných rtech. Rybář nepřestával veslovat dál a dál, zanechával za sebou jen vodu zčeřenou strachem.

Jack si za ním odplivl a pak se otočil směrem k ostrovu. Modlil se, aby k němu byli vodní duchové shovívaví a nechali ho doplavit ke břehu. Soustředil pohled na záři lišejníků a snažil se dostat do bezpečí na tamerlainskou pláž. V tu chvíli se však proti němu začaly valit vlny a se zlomyslným smíchem se vrátil příliv. Voda ho táhla ke dnu a proud s ním nelítostně cloumal.

V žilách mu začal tepat strach, dokud si neuvědomil, že při každém pokusu se mu vždy podařilo vyplavat zpátky na hladinu. Při třetím hlubokém nádechu Jack poznal, že si s ním duchové jen pohrávají. Kdyby ho chtěli utopit, už by to dávno udělali.

Samozřejmě, pomyslel si, když zápasil ve vodě ve snaze nenechat se znovu smést pod hladinu. Samozřejmě že jeho návrat nebude snadný. Takové přivítání měl očekávat.

Dlaní se škrábl o útes a zjistil, že při té strastiplné cestě ztratil levou botu. V jedné ruce k sobě tiskl harfu a druhou ruku natahoval nad sebe v naději, že ucítí pevný povrch. Tentokrát mu ale skrze prsty protékala jen voda. Otevřel oči do tmy a polekal se, když uviděl ženu, jež kolem něho rychle proplula. Ve vodě jí zářily šupiny a svými dlouhými vlasy ho polechtala na obličej.

Zachvěl se a málem zapomněl, že musí plavat.

Vlny se ho časem nabažily a nakonec ho vyvrhly na písčnou pláž. To však bylo jediné milosrdenství, které mu poskytly. Jack vykašlával vodu a plazil se po písku. Okamžitě si uvědomil, že je na půdě Breccanů, a jen při té myšlence měl pocit, že má místo kostí měkký vosk. Chvilí mu trvalo, než se dokázal postavit a udržet rovnováhu.

Viděl klanovou hranici, která byla tvořena řadou kamenů připomínajících zuby. Táhl se podél pláže až do vody, dokud se jejich ostré špičky neztratily v hlubinách oceánu. Hranice byla zhruba kilometr od něj a on cítil, jak na něj volá vzdálená záře lišejníků, aby si pospíšil.

Rozeběhl se, jednu nohu bosou a studenou, druhou čvachtající v mokré botě. Prokličkoval kolem naplaveného dříví a rozvířeného písku třpytícího se jako sen před probuzením. Prošel skalním obloukem, uklouzl na balvanu pokrytém mechem a pak konečně dospěl ke klanové hranici.

Vylezl po kamenech věčně vlhkých od mořské mlhy a s oddychnutím doklopýtal do tamerlainského teritoria. Konečně se mohl pořádně nadechnout, pomalým, hlubokým nádechem. Stál na písku a na okamžik bylo všechno tiché a pokojné, až na dmoucí se vlny v moři. Vzápětí ho však někdo prudce srazil k zemi a harfa mu při tom vyletěla z ruky. Při nárazu si rozkousl ret a pod tíhou někoho, kdo ho tlačil do písku, nemohl popadnout dech.

Ve všem tom zoufalství, aby se dostal na území Tamerlainů, úplně zapomněl na Východní hlídku.

„Mám ho!“ zakřičel útočník, který zněl víc jako nějaký nadšený chlapec.

Jack zasípal, ale nedokázal promluvit. Tlak na hrudník polevil a on ucítil dvě ruce, silné jako železná pouta, jak ho berou za kotníky a táhnou po pláži. Ve své beznaději se natáhl pro harfu, protože si byl jistý, že bude muset ukázat Mirinin pléd, aby dokázal, kým je. Dopis od lenního pána totiž nechal v kabátu ve člunu. Ruce měl ale příliš těžké, a tak mu nezbývalo než se podvolit a nechat se vláčet.

„Můžu ho zabít, kapitáne?“ zeptal se dychtivě hoch, který ho držel za kotníky.

„Možná. Vezmi ho tamhle.“

Ten hlas. Hluboký jako rokle, s veselým nádechem. Nesmírně povědomý, dokonce i po všech těch letech, co byl Jack pryč.

To mám ale štěstí, pomyslel si a zavřel oči, protože ho do tváře štípal písek.

Konečně se zastavili a on ležel vyčerpaně na zádech.

„Je sám?“

„Ano, kapitáne.“

„Ozbrojený?“

„Ne, pane.“

Ticho. Potom Jack uslyšel, jak po písku křupou podrážky bot, a vycítil, že se nad ním někdo sklání. Opatrně otevřel oči. Dokonce i v té tmě, osvětlené jen září hvězd, ho poznal.

„Podej mi svou dýku, Robane,“ řekl Torin a Jack ztuhl hrůzou.

Torin ho nepoznal. Jak by mohl? Naposledy ho viděl a mluvil s ním, když bylo Jackovi deset let. Tehdy kňoural, že má v obličejí zapíchnutých třináct ostnů bodláku.

„Torine,“ zasípal Jack.

Torin se zastavil s čepelí v ruce. „Cos to říkal?“

Jack zvedl ruce a zakašlal. „To jsem já... Jack Tam... erlain.“

Muž strnul. Nehýbal se, dýku namířenou proti Jackovi jako zlo-
věstné znamení. Po chvíli vyštěkl: „Přines mi lucernu, Robane.“

Chlapec odběhl a vrátil se se svítilnou, která se mu kývala v ruce.
Torin si ji od něj vzal a posvítil na Jacka, aby mu viděl do obličeje.

Jack před ostrým světlem zamžoural. Na jazyku cítil krev a ret
mu natékal stejně rychle, jako v něm rostl pocit potupy, když čekal,
co se bude dít.

„U všech duchů,“ prohlásil Torin a odklonil světlo, ze kterého se
Jackovi dělaly mžitky před očima. „Nemůžu tomu uvěřit.“

Torin musel poznat, že Jack je ten nespokojený tmavooký kluk,
kterého viděl naposledy před deseti lety, protože zaklonil hlavu a za-
čal se smát.

„Nelež tam jen tak. Stoupni si a nech mě, ať se na tebe pořádně po-
dívám, hochu.“

Jack neochotně poslechl. Postavil se a setřásl si písek z promáče-
ného oblečení. Zašklebil se, jak ho páčila dlaň.

Oddaloval nevyhnutelné, jelikož se bál pohlédnout do očí stráž-
ci, kterým se i on kdysi toužil stát. Prohlížel si nohy, bosou i obutou,
a škrábanec na ruce. Celou dobu vnímal, jak ho Torin provrtává po-
hledem, až k němu nakonec vzhlédl i on.

Překvapilo ho, když si uvědomil, že jsou teď stejně vysokí. Tím
ale jejich podobnost končila.

Torin byl stavěný pro život na ostrově. Měl široká ramena, silný
pas, svalnaté a lehce zakřivené nohy a paže pevné jako skála. Měl ob-
rovské ruce, v té pravé ještě pořád držel jílec dýky, a hranatý obličej

orámovaný zastříženými vousy. Jeho modré oči byly posazené široko od sebe a z nesčetného množství šarvátek, kterými si už v životě prošel, skončil s křivým nosem. Vlasy měl dlouhé, spletené do dvou copů, světlé jako pšeničné pole, což bylo viditelné dokonce i o půlnoci. Byl oblečený stejně, jak si ho Jack pamatoval: do tmavé vlněné, po kolena sahající tuniky a kožené kamizoly zdobené stříbrem. Přes hrudník měl přehozený červeno-hnědý lovecký pléd, jenž byl připevněn broží s vyrytým erbovním znakem Tamerlainů. Jak to u mužů z ostrova bývalo zvykem, ani on neměl kalhoty. Byl obutý do tradičních, po kolena sahajících bot z neopracované kůže, šitých na míru a připevněných koženým řemínkem, aby dobře držely.

Jack dumal, co si o něm asi Torin říkal. Možná že je příliš hubený anebo že vypadá slabý a zakrslý. Že je bledý, protože nechodí ven, a má ošuntělé oblečení a unavené oči.

Ale Torin jen souhlasně kývl hlavou. „Vyrostl jsi, hochu. Kolik ti teď je?“

„Na podzim mi bude dvacet dva,“ odpověděl Jack.

„Dobře, dobře.“ Torin se rychle podíval na Robana, který stál opodál a zkoumavě si Jacka prohlížel. „To je v pořádku, Robane. Je to jeden z nás. Vlastně je to Mirinin kluk.“

Zdálo se, že je Roban v šoku. Nemohlo mu být víc než patnáct let a hlas měl chraplavý, když vykřikl: „Ty jsi *Mirinin syn*? Často o tobě mluví. Jsi bard!“

Jack obezřetně přikývl.

„Už je to dlouho, co jsem viděl muzikanta,“ pokračoval chlapec.

„Ano, no,“ řekl Jack lehce rozmrzele, „doufám, že jsi mi u klánových hranic nerozbil harfu.“

Robanův nesouměrný úsměv pohasl. Stál jako přikovaný, dokud mu Torin neřekl, ať jde nástroj najít. Zatímco byl hoch pryč, Jack následoval Torina k malému ohni v jedné z jeskyní u moře.

„Posaď se, Jacku,“ pokynul mu Torin. Odepnul si pléd a hodil ho přes plameny Jackovi. „Usuš se.“

Jack pléd nešikovně chytil. Jakmile se ho dotkl, věděl, že ho utkala a začarovala Mirin. Zajímalo ho, jaké Torinovo tajemství do něj vpletla, ale byla mu příliš velká zima, než aby mu vzdoroval. Přehodil si tartanový šál kolem ramen a vystrčil ruce k ohni.

„Máš hlad?“ zeptal se Torin.

„Ne, děkuji.“ Jack měl pořád rozbouřený žaludek z cesty přes moře, z hrůzy, že ho vlny vyplavily na území Breccanů a Raban mu pak málem vyrazil všechny zuby. Uvědomil si, že se mu třesou ruce. Viděl to i Torin, a než se sám usadil u zdroje tepla, podal Jackovi čutoru.

„Všiml jsem si, žeš přišel ze Západu,“ pravil Torin poněkud podezíravě.

„Bohužel ano,“ odpověděl Jack. „Z toho člověka z pevniny, co mě měl převést na ostrov, se vyklubal zbabělec. Neměl jsem na vybranou a musel jsem zbytek cesty doplavat a proud mě zanesl na Západ.“

Napil se z čutory. Vřesové pivo bylo osvěžující, rozproudilo mu krev. Napil se podruhé a cítil se vyrovnaněji, silněji. Věděl, že je to díky nápoji, který se připravoval na Cadence. Jídlo a pití tady chutnalo mnohem výrazněji než cokoli, co pozřel na pevnině.

Podíval se na Torina. Ve světle ohně uviděl na jeho broži znak kapitána – skákajícího jelena s rubínem v oku. Také si všiml, že má Torin na levé dlani jizvu.

„Povýšili tě na kapitána,“ poznamenal Jack, ale nebylo to pro něj nijak překvapivé. Už od útlého věku patřil Torin mezi nejoblíbenější strážce.

„Před třemi lety,“ odpověděl Torin. Měl teď přívětivější výraz ve tváři, jako kdyby jeho vzpomínky znovu ožily. „Když jsem tě viděl naposledy, Jacku, byl jsi o dost menší a měl jsi...“

„V obličejí třináct ostnů,“ dokončil Jack větu pobaveným tónem. „Vyhlášíte Východní hlídka ještě stále tu samou soutěž?“

„Každou třetí jarní rovnodennost. Nicméně taková zranění, jako jsi měl ty, jsem od té doby neviděl.“

Jack zíral do ohně. „Víš, vždycky jsem se chtěl stát součástí hlídky. Myslel jsem, že té noci prokážu, že jsem toho hoděn.“

„Tím, že si do obličejů hodíš hrst bodláků?“

„*Nehodil* jsem si je do obličejů. Někdo mi je tam *vrazil*.“

Torin se pousmál. „A kdo?“

Tvoje milovaná sestřenka, chtěl odpovědět Jack. Vzpomněl si ale, že Torin byl Adairě naprosto oddaný a pravděpodobně by nevěřil, že je takové prohnání schopná.

„Nikdo důležitý,“ odpověděl Jack navzdory tomu, že Adaira byla dědičkou Východu.

Málem se na ni Torina zeptal, ale pak si to rozmyslel. Už roky si na svou rivalku z dětství nevzpomněl. Teď si ale představil, že je Adaira vdaná a možná už má i několik dětí. Předpokládal také, že je dnes ostatními ještě zbožňovanější, než bývala jako malá.

Přemítáním o ní si Jack uvědomil, že má mezery v tom, co se za ty roky, co byl pryč a věnoval se hudbě, na ostrově stalo.

Nevěděl, proč ho pán Alastair povolal. Ani neměl přehled o tom, kolik nájezdů Breccanové podnikli a jestli byli stále hrozbou, když přišla zima.

Dodal si odvahy a podíval se Torinovi do očí. „To zabiješ každého zbloudilce, který překročí klanovou hranici?“

„Býval bych tě nezabil, chlapče.“

„Na to jsem se neptal.“

Torin se na chvíli odmlčel, ale neuhnul Jackovi pohledem. Světlo ohně tančilo po jeho ostře řezaných rysech, avšak v jeho výrazu nebyla ani lítost, ani špetka hanby. „To záleží na okolnostech. Někteří

Breccanové se nechají oklamat zlomyslnými duchy, překročí hranici, ale nechtějí nikomu ublížit. Jiní jsou na průzkumu.“

„Uskutečnili v poslední době nějaké nájezdy?“ zeptal se Jack ze strachu, že se dozví, že mu Mirin ve svých dopisech lhala. Jeho matka totiž žila velmi blízko západní hranice.

„Od minulé zimy nic. Ale očekávám, že brzy přijdou. Jakmile dorazí zima.“

„Kde to bylo naposledy?“

„Na usedlosti Elliottových,“ odpověděl Torin a pozorně Jacka sledoval. Zdálo se, že si začíná uvědomovat, kolik toho Jack o ostrově neví. „Bojíš se o mámu? Její farmu přepadli naposledy, když jsi byl ještě kluk.“

Jack si na to vzpomínal, ačkoli byl tenkrát tak malý, že si někdy říkal, jestli se mu to celé jen nezdálo. Jedné zimní noci se objevila skupina Breccanů. Jejich koně podupali na dvorku sněh, až z něj zbylo jen bláto. Mirin stála v rohu jejich domku a tiskla k sobě Jacka. Jednou rukou mu tlačila hlavu k hrudi, aby nic neviděl, a ve druhé třímala meč. Jack poslouchal, jak si nájezdníci berou všechno, co chtějí – zásoby na zimu, dobytek z chléva a pár stříbrných mincí. Rozbili keramiku a převrátili Mirininy koše s pletením. Jednali rychle, a zadržovali dech, jako kdyby byli pod vodou, protože věděli, že mají jen pár okamžiků, než dorazí Východní hlídka.

Mirin ani Jacka se nedotkli ani k nim nepromluvili. Ti dva pro ně byli bezvýznamní. A Mirin se jim nepostavila. Zůstávala klidná a dýchala zhluboka, ale Jack si pamatoval, jak rychle jí tlouklo srdce, znělo to jako mávání křídel.

„Proč ses vrátil domů, Jacku?“ zeptal se potichu Torin. „Nikdo z nás nečekal, že by ses vrátil. Měli jsme za to, že jsi začal nový život jako bard na pevnině.“

„Jsem tu jen na krátko,“ odpověděl Jack. „Pán Alastair mě požádal, abych přijel.“

Torin zvedl obočí. „Opravdu?“

„Ano. Nevíš proč?“

„Myslím, že vím,“ odpověděl Torin.

„Čelíme obrovským nesnázím. Tíží to celý náš klan.“

Jackovi se zrychlil tep. „Nevím, jak bych mohl pomoci s breccanskými nájezdy.“

„O nájezdy nejde,“ poznamenal Torin. Měl skelný pohled, jako kdyby viděl přízrak. „Ne, je to něco mnohem horšího.“

Jack cítil, jak mu pod kůži zalézá chlad. Začínal si vybavovat chuť ostrovního strachu, jaký to byl pocit, když se pohnula země. Jak se během okamžiku dokázala přihnat mohutná bouře. Jak uměli být duchové laskaví a vzápětí škodolibí. Jak se jejich vrtošivé povahy měnily jako proudy v řece.

Toto místo bylo vždy nebezpečné a nepředvídatelné. Zázraky střídaly hrůzy. Nic ho ale nedokázalo připravit na to, co se mu Torin chystal povědět.

„Jde o naše děvčata, Jacku,“ řekl. „Ztrácejí se.“

Propagační materiál.
Určeno k marketingovým účelům

Text neprošel finální korekturou.
Kniha vychází 22. ledna 2026.

Rebecca Ross
Začarovaná řeka

Z anglického originálu *A River Enchanted*, vydaného nakladatelstvím Harper Voyager, an imprint of HarperCollinsPublishers, v roce 2022, přeložila Vendula Davidová.

Vydalo nakladatelství Fragment v Praze roku 2026

ve společnosti Albatros Media a.s.

se sídlem 5. května 22, Praha 4.

Jazyková korektura Lenka Zuzáková

Odpovědná redaktorka Marta Chladová

Technická redaktorka Jolana Ryšavá

Obálka podle originálu GDTP studio Albatros Media, Kamila Flonerová

Sazba GDTP studio Albatros Media, Július Muránsky

1. vydání

Pro čtenáře od 15 let

www.fragment.cz

e-shop: www.albatrosmedia.cz

e-mail: info@albatrosmedia.cz

www.facebook.com/nakladatelstvi.fragment

Vytěžování textu či dat z této publikace ve smyslu
čl. 4 směrnice 2019/790/EU je zakázáno.

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.

FRAGMENT